

JEUNE, Jules le, hoogleraar en katholiek politicus (Luxemburg [Groot-Hertogdom] 5 mei 1828 - Brussel 18 februari 1911).

Werd in 1851 doctor in de rechten en in 1852 doctor in de politieke en administratieve wetenschappen aan de Brusselse universiteit, waar hij docent (1860), buitengewoon hoogleraar (1864) en erehoogleraar (1878) werd. Nadat hij van oktober 1887 tot maart '94 minister van justitie was geweest, was hij van eind 1894 tot 1900 provinciaal senator voor Brabant. In 1894 werd hij minister van staat.

Samen met Edward Coremans diende hij een voorstel in dat in 1891 de wet-Coremans-Le Jeune werd en het taalgebruik voor de beroepshoven van Brussel en Luik regelde. In 1889 had hij echter verdiende kritiek van Vlaamse zijde moeten dulden, omdat hij toen niet ver genoeg durfde gaan wat de vernederlandsing van het gerecht in het arrondissement Brussel betraf. In verband met het wets-

voorstel dat de gelijkheidswet van 1898 zou worden, moest de regering capituleren voor een door hem ingediend amendement, dat bepaalde dat het parlement weliswaar zou beraadslagen over de Franse tekst van de wetten, maar dat er in het Staatsblad een niet-officiële vertaling van zou verschijnen.

LITERATUUR: M. Josson, *Eerbied voor de wet. Open brief aan den heer Mr. J. Lejeune, minister van het rechtswezen* (1889); - M. Biermé, *Jules le Jeune. Un grand humain* (1928); - H.J. Elias, *Geschiedenis van de Vlaamse Gedachte*, IV (1965).

JEAN-MARIE LERMYTE